

Sygn. akt OS 18/2018

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
z dnia (...) r.

w składzie:

Przewodniczący: r.pr. Anna Jakubowska - Rybczyńska
Sędziowie r.pr. Urszula Nieborak - sprawozdawca
r.pr. Jarosław Edeński
Protokolant: aplikant radcowski Barbara Olech

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (...) r. i w dniu (...) r. sprawy ze skargi (...) na postępowanie radcy prawnego (...) na skutek odwołania wniesionego w dniu (...) r. od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r. sygn. akt RD-(...) o umorzeniu dochodzenia wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego,

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1870 ze zm.) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego;

Przewodniczący:	Członkowie:
Anna Jakubowska – Rybczyńska	Urszula Nieborak Jarosław Edeński

Uzasadnienie

Przedstawienie dotychczasowego przebiegu postępowania i stanu faktycznego sprawy:

W dniu (...) r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęła skarga Pani (...) na postępowanie radcy prawnego (...).

Skarżąca zarzuciła, że radca prawny (...) wprowadziła ją w błąd podczas udzielania porady prawnej, co w konsekwencji doprowadziło do niekorzystnego rozstrzygnięcia przez sąd w przedmiocie powództwa o uznanie wypowiedzenia warunków pracy za bezskuteczne.

Zdaniem Skarżącej, działając pod wpływem porady prawnej udzielonej jej przez radcę prawnego (...), nie wystąpiła ona w ustawowym terminie na drogę postępowania sądowego, lecz skierowała do pracodawcy pismo o wyjaśnienie i sprostowanie przyczyn wypowiedzenia warunków umowy o pracę. Termin do wniesienia powództwa upływał w dniu (...) r. Jak wskazała Skarżąca, radca prawny (...) miała ją zapewnić, że w przypadku wniesienia powództwa po terminie sąd termin przywróci. Następnie, w związku nieotrzymaniem odpowiedzi od pracodawcy Skarżąca, w dniu (...) r. zwróciła się do radcy prawnego (...), o sporządzenie pozwu o uznanie wypowiedzenia warunków pracy za bezskuteczne z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia pozwu. Radca prawny taki pozew przygotowała. Został on podpisany przez Skarżącą i również przez nią złożony na biurze podawczym Sądu

Rejonowego w (...). Jednak Sąd Rejonowy w (...) IV Wydział Pracy terminu nie przywrócił i prawomocnym wyrokiem z dnia (...) r., sygn. akt IV P (...) powództwo oddalił.

Po dokonaniu czynności sprawdzających, postanowieniem z dnia (...) r., sygn. akt (...) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał, że Skarżąca udała się dopiero 6 dnia terminu po poradę prawną, którą uzyskała. Zdaniem Zastępcy Rzecznika w przedmiotowej sprawie zarówno wniesienie pozwu, jak również podjęcie negocjacji z pracodawcą, a w przypadku braku porozumienia, wniesienie powództwa z wnioskiem o przywrócenie terminu mieściły się w granicach wyznaczonych przez przepisy ustawy oraz orzecznictwo sądowe. Radca prawny (...) nie reprezentowała skarżącej w postępowaniu sądowym, a tym samym nie miała wpływu na jego przebieg i podnoszoną argumentację. Nie reprezentowała również skarżącej w negocjacjach z pracodawcą. W ocenie Rzecznika okoliczności sprawy nie pozwalają przyjąć, iż jakiegokolwiek negatywne konsekwencje, które spotkały Skarżącą mogły zostać spowodowane działaniem radcy prawnego.

Od powyższego postanowienia Skarżąca (...) wniosła odwołanie, w którym wyjaśniła, że od radcy prawnego (...) uzyskała poradę, zgodnie, z którą przed złożeniem pozwu o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne należy uprzednio pertraktować z pracodawcą, a jeżeli pertraktacje nie przyniosą efektu można złożyć pozew i Sąd na pewno przywróci termin.

Według odwołania świadkiem tej rozmowy miał być Pan (...). Skarżąca wskazała, że radca prawny (...) pomimo, iż porada prawna miała miejsce w szóstym dniu biegu terminu na złożenie odwołania od wypowiedzenia warunków pracy i płacy, to miała czas na przygotowanie pozwu. Ponadto zdaniem Skarżącej na prawidłowość udzielonej porady prawnej nie miało wpływu to, że później w toku sprawy radca prawny (...) nie reprezentowała (...) przed sądem.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Lublinie, postanowieniem z dnia (...) r. sygn. akt: OS (...) uchylił postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (...)r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Mając na uwadze fakt, że dla dokonania oceny prawidłowości, bądź nieprawidłowości postępowania radcy prawnego (...) decydujące znaczenie powinno mieć ustalenie treści porady prawnej udzielonej (...) w dniu (...) r., z uwzględnieniem wszelkich okoliczności sprawy, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, postanowieniem z dnia (...)r. wszczął dochodzenie w przedmiotowej sprawie.

W dniu (...)r. przesłuchana w charakterze pokrzywdzonej została Pani (...) oraz w charakterze świadka Pan (...). W swoich zeznaniach Pani (...) potwierdziła zarzuty stawiane radcy prawnemu w skardze i zeznała, że r. pr. (...) zapewniała ją, iż bez względu na efekt pertraktacji z pracodawcą sąd na pewno przywróci jej termin do wniesienia pozwu.

Przesłuchany w charakterze świadka (...) zeznał, że był obecny podczas udzielania (...) porady prawnej. Zeznał on, że udzielająca porady prawnej r. pr. (...) wspominała o możliwości wniesienia pozwu do sądu, jednak w jej ocenie pertraktacje z pracodawcą miały przynieść oczekiwany efekt, w przeciwnym razie miała przygotować dokumenty do sądu.

W dniu (...)r. została przesłuchana w charakterze obwinionej r. pr. (...). Obwiniona, nie przyznała się do zarzucanego jej czynu oraz nie skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Przyznała, że istotnie w dniu (...)r. spotkała się z (...) w swojej kancelarii. Pani (...) była w towarzystwie nieznanego jej mężczyzny. Jak wynikało z przedstawionego przez klientkę stanu faktycznego, pani (...) nie chciała ani przywrócenia do pracy, ani odszkodowania, a jedynie sprostowania treści uzasadnienia wypowiedzenia jej warunków umowy o pracę. Po szczegółowym wysłuchaniu klientki i uzyskaniu wszelkich informacji dotyczących jej konfliktu z pracodawcą, powołując się m.in. na art. 27 Kodeksu etyki oraz na 33 lata doświadczenia zawodowego, w szczególności w zakresie prawa pracy, doszła do wniosku, że w tym stanie faktycznym najlepszym rozwiązaniem będzie porozumienie z pracodawcą. Ponieważ pracodawca zaproponował p. (...) nowe warunki pracy i płacy na innym stanowisku – inspektora ds. ewidencji gruntów i budynków, a klientka żądała jedynie sprostowania treści uzasadnienia wypowiedzenia, zaproponowała, aby podjęła ona próbę polubownego załatwienia sprawy z pracodawcą. Poinformowała klientkę, że poza możliwością wniesienia powództwa istnieje możliwość podjęcia pertraktacji z pracodawcą oraz, że jeżeli rozpocznie pertraktacje z pracodawcą, które następnie nie odniosą oczekiwanego skutku, będzie można skierować sprawę do sądu z wnioskiem o przywrócenie terminu. Zastrzegła jednak, że to Sąd, na podstawie treści wniosku, podejmuje ostatecznie decyzję w przedmiocie przywrócenia terminu oraz wyjaśniła klientce, że to na niej spoczywa obowiązek wykazania okoliczności uzasadniających jego przywrócenie. Wyjaśniła, że nie zapewniała klientki o tym, że Sąd przywróci jej termin. Uprzedziła, że jest to możliwe, jeżeli negocjacje nie przyniosą oczekiwanego skutku. Wytlumaczyła również klientce, żeby prowadziła te negocjacje przy udziale osoby cieszącej się u pracodawcy uznaniem i autorytetem, np. sekretarz, osoba na kierowniczym stanowisku, czy też radca prawny. W ocenie obwinionej, porada była wyczerpująca. Wyjaśniła p. (...), że wniosek o przywrócenie uchybionego terminu bez własnej winy należy uprawdopodobnić okolicznościami uzasadniającymi wniosek. Przedstawiła klientce, jakie to mogą być okoliczności, wskazując m.in. na możliwość prowadzenia mediacji.

Postanowieniem z dnia (...) r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych umorzył dochodzenie w przedmiotowej sprawie wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego. Zastępca Rzecznika, stosując się do treści postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z dnia (...) roku przeprowadził niezbędne czynności dochodzenia. W ich wyniku przyjął, że to działania samej Skarżącej formalnie uniemożliwiły jej przywrócenie terminu sądowego, gdyż nie skorzystała z zaproponowanej przez Obwinioną pomocy w negocjacjach z pracodawcą, co w konsekwencji skutkowało dysponowaniem przez Skarżącą ograniczonymi argumentami co do przywrócenia terminu sądowego. Skarżąca podejmowała samodzielnie wszelkie czynności przed Sądem, nie konsultując ich z Obwinioną, która nie miała żadnego wpływu na przebieg tego postępowania. Wobec powyższego, wyczerpując wszystkie możliwości dowodowe, które nie pozwoliły w sposób jednoznaczny przyjąć, jaka była treść udzielonej porady prawnej, Rzecznik kierując się zasadą *in dubio pro reo*, nie znalazł podstaw aby przypisać Obwinionej odpowiedzialności za działania Skarżącej. Rzecznik podkreślił ponadto fakt posiadania przez Obwinioną

wieloletniego doświadczenia zawodowego, braku karalności za przewinienia dyscyplinarne oraz brak negatywnych opinii w środowisku radcowskim.

Od opisanego wyżej postanowienia odwołanie wniosła Skarżąca (...) Wskazała w nim, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego jednostronnie ocenił materiał dowodowy zgromadzony w sprawie. Podniosła również, że treść podyktowanego jej przez Obwinioną pisma do pracodawcy nie nosi znamion żądania wszczęcia postępowania pojednawczego przed komisją pojednawczą. Przesłuchana na posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w dniu (...) r. wskazała ponadto, że decyzja Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego oparta została wyłącznie na wyjaśnieniach Obwinionej z pominięciem zeznań Skarżącej oraz świadka (...). Zeznała, że wystąpiła do ówczesnego pracodawcy z wnioskiem podyktowanym przez Obwinioną, ale pismo to nie miało żadnego oparcia w polskim prawie pracy. Jej zdaniem pracodawca nie miał żadnych zobowiązań prawnych do odniesienia się do treści tego pisma i tak też uczynił. Zeznała ponadto, że pismo wniesione (...) r. do pracodawcy nie zostało jej przez Obwinioną podyktowane. Pismo to Skarżąca przygotowała samodzielnie zaś Obwiniona podyktowała jej jedynie jego tytuł i wskazała by odniosła się w jego treści do każdego z zarzutów wymienionych w wypowiedzeniu.

Postanowieniem z dnia (...) roku w sprawie sygn. akt OS (...) Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, na podstawie art. 437 § 1 w zw. z art. 438 pkt 3 i art. 297§ 1 pkt 4 i pkt 5 Kodeksu postępowania karnego oraz w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych uchylił w całości zaskarżone postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie o umorzeniu dochodzenia z dnia (...) r. sygn. akt RD (...) i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Jak wskazał Sąd, ocena materiału dowodowego uzupełnionego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego nie jest kompletna i wymaga odniesienia do wszystkich ustaleń poczynionych w ramach przeprowadzonych dowodów.

Postanowieniem z dnia (...) r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych umorzył dochodzenie w przedmiotowej sprawie wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego. Po uzupełnieniu dochodzenia i przesłuchaniu Skarżącej oraz świadka (...), Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego ustalił, że nie ma podstaw do przyjęcia odmiennej od dotychczasowej oceny okoliczności niniejszej sprawy. Według Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego zeznania Skarżącej nie pozwalają na jednoznaczne przyjęcie jaka była treść i zakres porady prawnej w dniu (...)r. Ponadto w dniu (...)r. w trakcie drugiej wizyty Skarżącej w kancelarii, radca prawny dysponując ograniczonymi materiałami, do czego znacząco przyczyniła się (...), sporządziła pozew wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu. Według Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w tej konkretnej sytuacji zarówno wniesienie pozwu do Sądu, jak również podjęcie negocjacji z pracodawcą, a w przypadku braku porozumienia wniesienie powództwa z wnioskiem o przywrócenie terminu mieściły się w granicach wyznaczonych przez przepisy ustawy oraz orzecznictwo sądowe. Wskazał, że przeprowadzone dowody nie pozwoliły w sposób jednoznaczny na ustalenie treści udzielonej porady prawnej oraz tego czy Pani (...) w pełni zastosowała się do przekazanych jej rad i

wskazówek, a w związku z tym nie można w sposób jednoznaczny przypisać Obwinionej odpowiedzialności za treść porady prawnej oraz dalsze wynikające z niej działania Skarżącej.

Postanowieniem z dnia (...) roku w sprawie Sygn. akt OS (...) Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, na podstawie art. 437 § 1 w zw. z art. 438 pkt 3 i art. 297§ 1 pkt 4 i pkt 5 Kodeksu postępowania karnego oraz w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych uchylił w całości zaskarżone postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie o umorzeniu dochodzenia z dnia (...) r. sygn. akt RD (...) i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Sąd wskazał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest niepełny i zarzuty Skarżącej skierowane do wydanego postanowienia Zastępcy Rzecznika zasługują na podzielenie. Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego dla oceny prawidłowości bądź nieprawidłowości postępowania radcy prawnego decydujące znaczenia ma ustalenie zakresu pomocy prawnej jakiej Obwiniona udzieliła Skarżącej, zarówno w dniu (...) r. jaki i w dniu (...) r. Sąd zalecił, alby w trakcie ponownie prowadzonego postępowania Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego uzupełnił materiał dowodowy o wyjaśnienia radcy prawnego (...) odnoszące się do okoliczności sporządzenia pozwu z dnia (...)r. i o treści jaka została złożona do Sądu Rejonowego Sądu Pracy w (...).

W ramach ponownie prowadzonego postępowania Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w dniu (...) roku przesłuchał ponownie Obwinioną, kładąc szczególny nacisk zgodnie z zaleceniami i uwagami Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego na wyjaśnienie okoliczności związanych ze sporządzeniem w dniu (...) roku pozwu. Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego dokonał również przeglądu akt sądowych Sądu Rejonowego w (...) sygn. akt: I C (...), z których sporządził kserokopie.

Po dokonaniu powyższych czynności, postanowieniem z dnia (...) roku, sygn. akt: RD(...), Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych umorzył dochodzenie w przedmiotowej sprawie wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego.

Zdaniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego wyrażonym w treści uzasadnienia postanowienia, okoliczności związane zarówno z pierwszą poradą prawną z dnia (...) roku, jak i z drugą z dnia (...) roku były już wyjaśnione w sposób wystarczający podczas przesłuchania w dniu (...) roku. W dniu (...) roku Obwiniona podtrzymała wyjaśnienia złożone w dniu (...) roku i dodatkowo oświadczyła, że w dniu (...) roku udzieliła wyczerpującej porady prawnej Pani (...), na którą poświęciła około 2 godzin. Zdaniem Obwinionej zarzuty Skarżącej dotyczą spraw błahych. Ocena zawarta w wypowiedzeniu zmieniającym nie była dla Skarżącej obraźliwa, np. cyt: „*niespełnienie oczekiwań pracodawcy*”, „*brak umiejętności pracy w zespole*”, „*długotrwała nieobecność w pracy*”. Obwiniona podkreśliła, że klientce nie chodziło o przywrócenie do pracy, ani o odszkodowanie, tylko o zmianę wskazanych w wypowiedzeniu przyczyn uzasadniających samo wypowiedzenie dotychczasowych warunków pracy. Obwiniona poświęciła wiele czasu, aby wyjaśnić klientce w jaki możliwy sposób można uzyskać porozumienie z pracodawcą, Proponowała jej, aby zwróciła się do radcy prawnego zatrudnionego w Starostwie, do Sekretarza, do bezpośredniego przełożonego, w celu podjęcia się przez te osoby mediacji.

Sugerowała wręcz, aby udała się do Starosty osobiście z udziałem osoby zaufania publicznego. Zaznaczyła wyraźnie, że mediacja powinna być prowadzona w sposób pozwalający w przyszłości wykazać przed Sądem, że w ogóle miała miejsce i jaki był jej przebieg, aby możliwe było wykazanie świadków na okoliczność prowadzenia mediacji, czy też dokumentów, z których wynikałoby, że taka mediacja się odbyła. Podczas tej wizyty Skarżąca była świadoma, że może w tej sprawie wnieść powództwo, co z resztą wynikało z pouczenia zawartego w wypowiedzeniu, jednak z racji zaproponowania przez pracodawcę nowych korzystnych warunków pracy i płacy, nie zależało jej na sporze sądowym.

Odnosnie porady z dnia (...) roku, Obwiniona podtrzymała swoje dotychczasowe wyjaśnienia i dodatkowo wskazała, że Pani (...) zapewniła ją, iż podejmowała próby porozumienia z pracodawcą. Poinformowała ją, że w dniu (...) roku złożyła do pracodawcy prośbę o sprostowanie przyczyn wypowiedzenia i pracodawca nie udzielił jej odpowiedzi. Nie potrafiła wskazać natomiast jakie to były konkretnie próby i kto w nich uczestniczył. Obwiniona napisała osobiście pozew wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu na podstawie informacji uzyskanych od Skarżącej. Skarżąca podpisała ten pozew w obecności Obwinionej i złożyła w biurze podawczym Sądu. Innego kontaktu poza tymi wyżej wskazanymi nie było, a Skarżąca nie przedstawiła Obwinionej odpowiedzi na pozew pracodawcy. Z treści wyroku Sądu Obwiniona dowiedziała się, że Skarżąca modyfikowała dwukrotnie treść pozwu ((...) i (...) roku). W miejsce roszczenia o uznanie wypowiedzenia warunków umowy o pracę za bezskuteczne, wniosła o zasądzenie odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę. Strona przeciwna wniosła o oddalenie powództwa, które następnie Sąd oddalił. Obwiniona podkreśliła, że Sąd oddalił powództwo nie to, które napisała Obwiniona, lecz zmodyfikowane przez Skarżącą z zupełnie innym roszczeniem. Obwiniona wskazała ponadto, że gdyby widziała odpowiedź na pozew pracodawcy, mogłaby pomóc Skarżącej powołać nowe dowody, natomiast, gdyby Skarżąca przedstawiła jej wyrok, Obwiniona sporządziłaby dla niej apelację.

Zdaniem Zastępcy Rzecznika, nie sposób jest na podstawie zebranego materiału dowodowego przypisać Obwinionej znamion przewinienia dyscyplinarnego. Radca prawny (...) sporządzając wniosek o przywrócenie terminu dysponowała jedynie argumentami, jakich swoim postępowaniem dostarczała jej Skarżąca, natomiast o ich zasadności i skuteczności decydował dopiero Sąd. Zastępca Rzecznika wskazał ponadto, że Skarżącą, jako urzędnik z doświadczeniem w pracy w administracji publicznej posiada wiedzę na znacznie wyższym poziomie od przeciętnego, w zakresie rygorów związanych z przywracaniem terminów do dokonania czynności procesowej. Skarżącą natomiast, poczynając od dnia skierowania do pracodawcy pisma, nie dochowała należytej staranności, aby swoim działaniem, a nie bierną postawą, umożliwić w przyszłości skuteczne przywrócenie jej terminu. Skarżącą, pomimo, że po kilku dniach od złożenia pisma otrzymała ustną informację od sekretarza, że nie powinna spodziewać się żadnej odpowiedzi, pozostawała w bezczynności przez kolejne 4 tygodnie.

Od powyższego postanowienia w terminie odwołanie wniosła skarżąca (...). Skarżącą w odwołaniu wskazuje, że podstawowym dowodem przemawiającym o winie Obwinionej jest pismo do pracodawcy, które Obwiniona poleciła jej napisać. Skarżącą wskazała, że negocjacje nie mogły odnieść pozytywnego skutku, gdyż wszystkie osoby zaufane są bezpośrednio podległe Staroście, a pracodawca nie miał żadnego obowiązku odnoszenia się do treści pisma czy też wyjaśniać nieprawdziwe przyczyny wypowiedzenia.

Skarżąca (...) zarzuciła, że Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego [...] „bierze wyłącznie za prawdziwe kłamliwe i niczym nie poparte zeznania obwinionej. Podstawowym dowodem przemawiającym o winie obwinionej jest pismo pracodawcy, które poleciła napisać zatytułowane „Wniosek o wyjaśnienie i sprostowanie przyczyn wypowiedzenia warunków umowy o pracę z dnia (...) r.” Jasno i wyraźnie świadczy ono o chybionej poradzie prawnej” [...]. Skarżąca (...) zarzuciła, że [...] „przypisywanie wymaginowanej winy pokrzywdzonej jest całkowicie nie ma miejsca, beczelne i nie logiczne. Pokrzywdzona zamówiła usługę u obwinionej. Jak się okazało później, usługa została wykonana rażąco źle, co poniosło za sobą negatywne skutki prawne i materialne. Jednym słowem obwiniona wyrządziła poszkodowanej szkodę, której nie chce dobrowolnie naprawić” [...]. Skarżąca (...) zarzuciła, że w postępowaniu Zastępcy Rzecznika wyraźnie podkreśla się jawna stronniczość, Zastępcą Rzecznika ignoruje dowody z zeznań pokrzywdzonej i świadka, natomiast upiększa kłamliwe oświadczenia obwinionej.

W dniu (...) roku do siedziby Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęła odpowiedź Obwinionej na odwołanie wniesione przez Skarżącą, w której wniosła o jego oddalenie. Radca prawny (...) podtrzymała swoje dotychczasowe wyjaśnienia i wnioski zawarte zarówno w treści pism stanowiących odpowiedź na skargę, jak i w zeznaniach składanych przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego. Wskazała, że nie sposób zgodzić się z zarzutem Skarżącej zawartym w odwołaniu, iż „*Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego bierze wyłącznie za prawdziwe kłamliwe i niczym nie poparte zeznania obwinionej*”, bowiem w uzasadnieniu postanowienia o umorzeniu dochodzenia z dnia (...) roku, Zastępcą Rzecznika przytacza w sposób szczegółowy, po raz kolejny zarówno stanowisko i zeznania Skarżącej jak i wskazanego świadka (...) oraz Obwinionej. Ponadto z zebranego materiału dowodowego wynika jednoznaczny stan faktyczny, że w dniu (...) roku Skarżąca zgłosiła się do kancelarii (...) w (...) po poradę prawną, która dotyczyła sposobu sprostowania przez pracodawcę wskazanej w wypowiedzeniu warunków pracy z dnia (...) roku, przyczyny wypowiedzenia. Obwiniona podkreśliła, że o przyjeździe Skarżącej do kancelarii, jak to wynika zresztą z zeznań świadka (...), zadecydowała bardzo dobra opinia o radcy prawnym. Obwiniona podkreśliła, że porada prawna dotyczyła jedynie podanych przyczyn wypowiedzenia warunków pracy Skarżącej, która jak oświadczyła, nie zamierzała występować o przywrócenie jej do pracy na poprzednie stanowisko.

Obwiniona wskazała, że nie zgadza się z zarzutem zawartym w odwołaniu, iż swoich zeznaniach wskazała „*że [...], przyszło jej do głowy o takim kierunku porady*” [...]. Podkreśliła, że do jej obowiązków wynikających z przepisów prawa i etyki zawodowej należy dołożenie wszelkich starań, aby strony sporu osiągnęły porozumienie bez wszczynania postępowania sądowego i spór rozwiązały ugodowo, w związku z czym zaproponowała klientce negocjacje z pracodawcą. Negocjacje te, zdaniem Obwinionej miały szanse powodzenia. Bezpośrednim przełożonym Skarżącej był bowiem świadek (...), który posiadał najlepszą wiedzę w zakresie jej pracy i miał możliwość prowadzenia skutecznych negocjacji z pracodawcą. Jak wskazuje Obwiniona, Skarżąca w swoich zeznaniach przyznała, że Obwiniona nie mogła się odnieść do przyczyn uzasadnienia wypowiedzenia, ponieważ nie miała wiedzy na temat dotychczasowej jej pracy. Zeznania te potwierdziły zdaniem Obwinionej, że przedmiotem porady była analiza przyczyn wypowiedzenia zmieniającego, a

nie przywrócenie do pracy na poprzednie stanowisko. Ponadto Skarżąca nie kwestionowała w skardze porady prawnej z dnia (...) roku, podczas której sporządzony został pozew do Sądu, oparty wyłącznie na żądaniu Skarżącej. Pozew ten zawierał wniosek o zawarcie ugody, a Obwiniona, jak podkreśla w odpowiedzi na odwołanie, pouczyła Skarżącą, że będzie musiała przedstawić dowody uzasadniające przywrócenie terminu. Obwiniona podkreśliła również, że nigdy nie zapewniała Skarżącej, że Sąd na pewno przywróci termin do złożenia pozwu. Obwiniona oświadczyła, że udzieliła Skarżącej wyczerpującej porady prawnej w oparciu o przepisy prawa i bogate doświadczenie zawodowe, poświęciła wiele czasu, aby zrozumieć przedstawione jej problemy i wskazać najlepsze w tej sytuacji rozwiązanie.

Na posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w dniu (...) r. Skarżąca (...) wobec doręczenia jej przez Przewodniczącą składu orzekającego kopii pisma Obwinionej oświadczyła, że wnosi o odroczenie posiedzenia w celu umożliwienia jej zapoznania się z treścią pisma Obwinionej i przedstawienia pisemnej odpowiedzi na pismo Obwinionej z dnia (...) r.

W zakresie określonym przez Sąd terminie, Skarżąca (...) przedłożyła do akt postępowania pismo z dnia (...) r., w którym oświadczyła, że podtrzymuje w całości dotychczasowe stanowisko o ukaranie radcy prawnego (...) za nieprofesjonalne i chybione porady. W treści przedmiotowego pisma podkreśliła, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy zebrany przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego jest bardzo bogaty i jednoznacznie potwierdza zarzuty względem wadliwie udzielonych przez r.pr. (...) porad. Skarżąca podtrzymała swoje stanowisko, że Obwiniona kłamie, co jest poparte dowodami zachowanymi w aktach sprawy m.in. treścią odpowiedzi na pozew Skarżącej do Sądu Rejonowego w (...) w sprawie sygn. akt I C (...), w którym Obwiniona stwierdziła, że sprawa wniesionej skargi na postępowanie przy wykonywaniu czynności zawodowych została prawomocnie umorzona z powodu braku znamion przewinienia dyscyplinarnego. Okoliczność ta oprócz ewidentnego braku profesjonalizmu w treści udzielanych porad prawnych ze strony r.pr. (...) jednoznacznie zdaniem Skarżącej potwierdza tezę, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wydając po raz czwarty postanowienie o umorzeniu dochodzenia nie zauważył tego faktu. Skarżąca podniosła, że radca prawny nie powinien odnosić się do tego czy zarzuty w wypowiedzeniu z dnia (...) r. były obraźliwe czy też nie jak również nie powinna odnosić się co do faktu możliwości skuteczności negocjacji z pracodawcą nie znając realiów pracy w starostwie (...). Podyktowany przez radcę prawnego wniosek o wyjaśnienie i sprostowanie przyczyn wypowiedzenia warunków pracy nie miał żadnego uzasadnienia w polskim prawie pracy, co wykorzystał pracodawca nie podejmując żadnych działań w kierunku postępowania pojednawczego. Jest to jeden z podstawowych dowodów w sprawie, czego r.pr. (...) nigdy nie kwestionowała. Skarżąca wskazała, że w treści ukierunkowanego przez Obwinioną pisma nie było żadnej mowy o przeprowadzeniu postępowania pojednawczego i negocjacji z pracodawcą. Wyjaśnienia Obwinionej, że świadek nie brał udziału przy udzielanej poradzie prawnej i mógł nie słyszeć rozmów jest niedorzeczne i są kłamstwem. Nie było propozycji reprezentowania przez radcę prawnego przed Sądem lecz były zapewnienia, że Sąd na pewno termin do wniesienia odwołania przywróci. Końcowo Skarżąca zauważyła, że nie rozumie dlaczego Zastępca Rzecznika zawiera wyłącznie słowom radcy, ignorując dowody z Jej zeznań i świadka, a postępowanie Zastępcy Rzecznika wskazuje, że dąży do tego aby sprawa się przedawniła, a Obwiniona nie została ukarana.

W złożonym do akt sprawy piśmie wyjaśniającym z dnia (...) r. r.pr.(...) podtrzymała wszystkie swoje dotychczasowe wyjaśnienia i wnioski zawarte w odpowiedzi na wyjaśnienia jak i w składanych zeznaniach przez Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego. Podkreśliła, że treść tytułu pisma skierowanego do pracodawcy odzwierciedlał temat udzielonej porady prawnej i jej zakres, gdyż porada prawna sprowadzała się do wyjaśnienia i sprostowania przyczyn wypowiedzenia warunków pracy wskazanych przez pracodawcę w wypowiedzeniu, nie dotyczyła natomiast innych roszczeń pracowniczych od pracodawcy. W ocenie r.pr. (...) zawarte w uzasadnieniu wypowiedzenia warunków pracy określenia pracodawcy nie był obraźliwe i nie mogły mieć wpływu na dalszą pracę zawodową Skarżącej, a jako radca prawny usiłowała go rozwiązać w sposób jak najmniej obciążający zgodnie z posiadaną wiedzą i doświadczeniem zawodowym.

**Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
zważył, co następuje:**

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ w postępowaniu radcy prawnego (...) w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (dalej Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego) nie można dopatrzeć się wyczerpania znamion deliktu dyscyplinarnego.

Na podstawie zgromadzonego w aktach postępowania obszernego materiału dowodowego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela pogląd Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (dalej Zastępcy Rzecznika) wyrażony w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że nie sposób jest przypisać Obwinionej popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

Zgodnie z ustaleniami poczynionymi przez Zastępcę Rzecznika na podstawie skargi, zeznań Skarżącej z dnia (...) r. oraz z dnia (...) r., jak i złożonych podczas posiedzenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w dniu (...) r. radca prawny (...) udzielając Skarżącej porady w dniu (...) r. zaproponowała opierając się na swoim długoletnim doświadczeniu zawodowym w sprawach z zakresu prawa pracy możliwe rozwiązania, do których należało podjęcie negocjacji z pracodawcą z udziałem osób trzecich w celu polubownego załatwienia sprawy, jak również wystąpienie na drogę sądową zgodnie z treścią zawartego w wypowiedzeniu pouczenia. Jak wynika z treści zeznań Skarżącej, zeznań dwukrotnie przesłuchanego świadka (...) jak i treści wniesionego odwołania, radca prawny (...) podyktowała Skarżącej tytuł pisma skierowanego do pracodawcy i dwa pierwsze zdania, natomiast Skarżąca notowała wrywkowe sformułowania, które następnie wykorzystała przy samodzielnym redagowaniu pisma. Jak wynika z zeznań Skarżącej (...) pani mecenas nie mogła odnieść się merytorycznie do zarzutów zawartych w wypowiedzeniu, gdyż nie знаła szczegółów dotyczących pracy Skarżącej i dysponowała jedynie argumentami, jakich swoim postępowaniem i informacjami dostarczała jej Skarżąca. Zeznania zarówno Skarżącej jak i świadka (...) potwierdzają jednak, że radca prawny (...) wskazywała Skarżącej, że na każdy zarzut z treści wypowiedzenia musi przedstawić kontrargumenty i merytorycznie na te zarzuty odpowiedzieć. Treść pisma do pracodawcy sporządziła samodzielnie Skarżąca i nie konsultowała jego ostatecznej treści z radcą prawnym udzielającą porady, gdyż nie umówiły się na dalsze konsultacje co do treści tego pisma, a ustaliły, że nastąpi to dopiero w przypadku podjęcia przez Skarżącą decyzji o skierowaniu sprawy do Sądu. Zeznania świadka (...), Skarżącej i wyjaśnienia Obwinionej potwierdzają, że Obwiniona zwróciła uwagę

Skarżącej na znaczenie w przypadku wypowiedzenia zmieniającego mediacji z pracodawcą i polubownego załatwienia sporu oraz, że udzielając porady prawnej w dniu (...) r. wskazała, iż jeżeli pertraktacje z pracodawcą nie przyniosą oczekiwanego efektu, przygotuje dokumenty do Sądu wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu. Brak jest zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego pomimo przeprowadzenia obszernego postępowania dowodowego i wykonania przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego wszystkich zaleceń poszczególnych składów orzekających Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, w tym ponownego przesłuchania świadka (...), jednoznacznego i bezspornego potwierdzenia, że radca prawny (...) udzielając porady prawnej w dniu (...) r. zapewniła Skarżącą, że Sąd na pewno przywróci termin do wniesienia pozwu. Radca prawny (...), wyjaśniła przy tym, że informowała Skarżącą, że skuteczność wniosku o przywrócenie terminu zależeć będzie od wykazania okoliczności świadczących o uchybieniu terminowi bez winy Skarżącej, a także konieczności złożenia wniosku w terminie 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminowi. Podzielić należy wyrażony w treści uzasadnienia zaskarżonego postanowienia pogląd, że Skarżąca, jako urzędnik z wieloletnim doświadczeniem w pracy w administracji publicznej, stosująca w swojej pracy na co dzień przepisy kodeksu postępowania administracyjnego posiada wiedzę na znacznie wyższym poziomie od przeciętnego, w zakresie rygorów i wymogów związanych z przywracaniem terminów do dokonania czynności procesowej. Mimo tego Skarżąca od dnia skierowania do pracodawcy pisma, nie dochowała należytej staranności w celu uprawdopodobnienia w przyszłości możliwości skutecznego przywrócenia terminu.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w treści zaskarżonego postanowienia wskazał na przywołane w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy w (...) orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące prowadzenia negocjacji z pracodawcą jako okoliczności wyłączającej winę pracownika w naruszeniu terminu przewidzianego w art. 264 § 2 k.p. Orzecznictwo to - co wymaga podkreślenia przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny - nakazuje brak winy pracownika w przekroczeniu terminu z art. 264 § 2 k.p. analizować w płaszczyźnie jego subiektywnej oceny stanu rzeczy, w tym zwłaszcza z uwzględnieniem stopnia jego wykształcenia, posiadanej wiedzy prawniczej i doświadczenia życiowego, a także z uwzględnieniem obiektywnego miernika staranności jakiej można wymagać od strony dbającej o swoje interesy. Orzecznictwo Sądu Najwyższego za przyczyny usprawiedliwiające przekroczenie terminu przez pracownika, wskazuje w szczególności podjęcie przez pracownika próby polubownego załatwienia sporu na drodze pozasądowej, w tym za pośrednictwem czy też z udziałem osób trzecich, co zdaniem Sądu przeczy zarzutom Skarżącej dotyczącym braku profesjonalizmu podczas udzielania porady.

Oceniając zachowanie radcy prawnego (...) w kontekście porady udzielonej Skarżącej w dniu (...) r. wskazującej jako jedną z możliwości podjęcie negocjacji z pracodawcą i ich udokumentowanie jako okoliczności uzasadniającej brak winy pracownika w uchybieniu terminu z art. 264 § 2 k.p. - co potwierdziły zeznania dwukrotnie przesłuchanego świadka (...), zeznania Skarżącej oraz treść wnoszonych przez Nią kolejnych odwołań od postanowień Zastępcy Rzecznika brak jest podstaw do przyjęcia, że treść tej porady w świetle przywołanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wyczerpała znamiona przewinienia dyscyplinarnego.

Równocześnie zgromadzone w sprawie dowody wskazują, że pomimo ustnej informacji otrzymanej od Sekretarza Powiatu, że raczej nie otrzyma odpowiedzi na skierowane do Starosty pismo, Skarżąca nie skontaktowała się z radcą prawnym udzielającym jej porady prawnej w dniu (...) r. pomimo wskazania na konieczność udokumentowania prowadzonej mediacji (np. udział w rozmowie Skarżącej ze Starostą osoby trzeciej cieszącej się zaufaniem i pozostawała w bezczynności do dnia (...) r. tj. do dnia kiedy ponownie zgłosiła się do radcy prawnego z prośbą o przygotowanie pozwu, co również nastąpiło i co należy podkreślić na podstawie informacji i oświadczeń uzyskanych od Skarżącej. Przygotowany przez radcę prawnego (...) wskutek porady udzielonej w dniu (...) r. pozew o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia warunków pracy i płacy wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu został podpisany i złożony osobiście przez Skarżącą w biurze podawczym Sądu Rejonowego Sądu Pracy w (...).

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zauważa, że radca prawny (...) nie reprezentowała Skarżącej w postępowaniu sądowym, a tym samym nie miała wpływu na jego przebieg i podnoszoną przez Skarżącą argumentację, składane wnioski czy też dowody. Radca prawny (...) nie reprezentowała również Skarżącej w negocjacjach z pracodawcą. Wyjaśnione szczegółowo przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego wskutek wykonywania kolejnych zaleceń Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (obszernie opisane w części historycznej niniejszego uzasadnienia) okoliczności sprawy nie pozwalają przyjąć, że jakiegokolwiek negatywne konsekwencje, które następnie spotkały Skarżącą i spowodowały szkodę, której naprawienia domaga się Skarżąca w toczącym się postępowaniu sądowym sygn.akt I C (...) skierowanym przeciwko Obwinionej mogły zostać spowodowane wyłącznie i tylko działaniem lub zaniechaniem radcy prawnego. Podkreślenia wymaga, że Skarżąca (...) nie przedstawiła Obwinionej odpowiedzi na pozew pracodawcy, modyfikowała samodzielnie i to dwukrotnie treść pozwu ((...) roku i (...) roku). W miejsce roszczenia o uznanie wypowiedzenia warunków umowy o pracę za bezskuteczne, samodzielnie wniosła o zasądzenie odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił, że jak wskazuje uzasadnienie wyroku Sąd oddalił powództwo ale nie to, które napisała Obwiniona, lecz zmodyfikowane następnie dwukrotnie przez Skarżącą zawierające zmodyfikowane i zmienione roszczenie, w związku z czym trudno w takim stanie faktycznym sprawy dopatrywać się wyczerpania znamion przewinienia dyscyplinarnego po stronie Obwinionej, która, jak zresztą przyznała w wyjaśnieniach, gdyby widziała odpowiedź na pozew pracodawcy, mogłaby pomóc Skarżącej powołać nowe dowody, natomiast, gdyby Skarżąca przedstawiła jej wyrok, Obwiniona sporządziłaby dla niej apelację.

Zaakcentowania również ze strony Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego wymaga, że sprawa niniejsza była (jak wynika z opisu w części historycznej uzasadnienia i odwołania Skarżącej) przedmiotem kolejno prowadzonych postępowań na skutek uchylania przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie postanowień Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w Lublinie. Kolejno wydawane postanowienia przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uchylające postanowienia Zastępcy Rzecznika w uzasadnieniach wskazywały, jakie czynności i jakie dowody powinien przeprowadzić dodatkowo Rzecznik oraz jakie okoliczności, zdaniem Sądu, nie zostały jeszcze w pełni wyjaśnione i jakiej analizy zeznań Skarżącej, świadka oraz wyjaśnień Obwinionej powinien

dokonać Zastępcy Rzecznika. Podkreślenia wymaga, że Zastępca Rzecznika każdorazowo zastosował się do wskazanych w postanowieniach Sądu zaleceń i przeprowadzał dowody z przesłuchania świadka oraz Stron, także celem ustalenia okoliczności sporządzenia pozwu w dniu (...) roku oraz wyjaśnienia okoliczności udzielonej porady prawnej w dniu (...) roku, sprawdzając podnoszone przez Skarżącą w kolejno wnoszonych odwołaniach zarzuty i twierdzenia oraz dokonując ich analizy.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zapoznał się również, zgodnie z poleceniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z aktami postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w (...), sygn. akt I C (...) z których to akt sporządził kopie, a następnie poddał je analizie. Przesłuchując zarówno Obwinioną, jak również Skarżącą, a następnie świadka wyjaśniał sporne i wątpliwe okoliczności sprawy. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w kolejnych postanowieniach uchylających rozstrzygnięcia Zastępcy Rzecznika wskazywał, że istotne znaczenie dla sprawy miało dokładne wyjaśnienie okoliczności udzielenia Skarżącej porady prawnej oraz sporządzenia pozwu przez Obwinioną, przy czym kwestia porady udzielonej w dniu (...) r. nie była podnoszona przez Skarżącą na żadnym etapie dochodzenia, a konieczność ustalenia również tego wątku pojawiła się dopiero w postanowieniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z dnia (...) r. sygn. akt OS (...). Obowiązkom powyższym Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w ocenie obecnego składu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego zadośćuczynił, wykonując uwagi i wskazówki wskazane przez poszczególne składy orzekające Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w ponownie prowadzonych postępowaniach.

Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, Zastępca Rzecznika podjął wszelkie możliwe kroki w celu wyjaśnienia okoliczności sprawy, a tym samym wyczerpał możliwości dowodowe w przedmiotowej sprawie. Na podstawie zgromadzonych dowodów, a w szczególności zeznań Skarżącej i świadka, wyjaśnień Obwinionej, dokumentów z akt postępowania przed Sądem Rejonowym w (...) nie sposób przypisać radcy prawnemu (...), że swoim zachowaniem udzielając porady prawnej w dniu (...) r. a następnie w dniu (...) r. wyczerpała znamiona przewinienia dyscyplinarnego i wobec tego, aby można było pociągnąć ją do odpowiedzialności dyscyplinarnej za treść udzielonej porady prawnej oraz dalsze, wynikające z niej, działania Skarżącej oraz poniesioną szkodę.

W takiej sytuacji, co zdaniem Sądu słusznie uczynił Zastępca Rzecznika, miał on obowiązek kierować się jedną z naczelnych zasad postępowania karnego mającą zastosowanie do postępowania dyscyplinarnego na podstawie art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, a mianowicie wyrażoną w art. 5 § 2 k.p.k. zasadą *in dubio pro reo*, zgodnie z którą wszelkie wątpliwości należy interpretować na korzyść Obwinionej.

Tak więc, nawet jeśli faktycznie miały miejsce zdarzenia i okoliczności przedstawione przez Skarżącą (czego jednak jednoznacznie nie potwierdziły przeprowadzone dowody i zgromadzone w aktach postępowania materiały), to przy odmiennym twierdzeniu drugiej strony oraz braku jakichkolwiek innych dowodów, Zastępca Rzecznika nie był w stanie udowodnić radcy prawnemu popełnienia zarzucanego w skardze przewinienia dyscyplinarnego.

W ocenie Sądu niepopołnienie czynu albo brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia (art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.), to stan braku tzw. faktycznej podstawy procesu (zob. Kodeks postępowania karnego. Komentarz, pod red. P.

Hofmańskiego, s. 143). Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia. Z kolei, w myśl art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego albo ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia przestępstwa.

Podkreślić należy, że ustalenie negatywnej przesłanki procesowej nie daje organowi procesowemu wyboru. Ma on bezwzględny obowiązek umorzenia postępowania, gdyż postępowanie karne po jej ujawnieniu staje się niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Z kolei w myśl art. 6 tej ustawy radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami.

W świetle zgromadzonych wskutek kolejno prowadzonych przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego postępowań w sprawie tej również w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego zachowanie Obwinionej i treść udzielonej przez Nią porady nie może być zakwalifikowana jako zachowanie naruszające obowiązek zawodowy radcy prawnego, czy też niezgodne z prawem bądź zasadami etyki zawodowej.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w świetle zarzutów odwołania oraz na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie znalazł podstaw, aby negatywnie w świetle wyżej powołanych przepisów ocenić sposób postępowania radcy prawnego (...), które nie stanowiło o ocenie Sądu naruszenia obowiązków zawodowych radcy prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w składzie rozpoznającym odwołanie nie dopatrywał się zarzucanej odwołaniu jawnej stronniczości Zastępcy Rzecznika czy też ignorowania dowodów z zeznań pokrzywdzonej oraz świadka. Przeczą temu choćby przytoczone w treści uzasadnienia zaskarżonego postanowienia obszernie treści zeznań Skarżącej i świadka (...) i wyjaśnień Obwinionej dokładnie przedstawiające wersje każdej ze stron.

Mając na uwadze powyższe Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie podzielił argumenty przytoczone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia i na podstawie art. 437 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych utrzymał je w mocy.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 426 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych postanowienie niniejsze jest prawomocne i ostateczne i nie przysługuje od niego prawo wniesienia odwołania.

Przewodniczący:

Anna Jakubowska – Rybczyńska

Członkowie:

Urszula Nieborak

Jarosław Edeński